

[Pia Kjærsgaard]

finanslov, som vi ingen indflydelse havde haft på, og som indeholdt nye gigantunderskud.

Vi finder det uanstændigt, hvis regeringen endnu en gang nægter at høre på gode, dokumenterede forslag fra et parti, der er i stand til at vise, hvor der kan ske besparelser, hvoraf mange er at finde i vores ændringsforslag fra 1982, som stadig er højaktuelle. De gamle partier herinde har et tungt ansvar for den førte underskudspolitik, som lever i bedste velgående. Skal der ændres ved den politik, skal der nytænkning til, og det ser fortsat ud til, at den er fremskridtspartiet ene om at repræsentere.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Hvorvidt det går godt eller skidt, afhænger helt af de øjne, man ser på udviklingen med, og der er sådan set ikke noget som helst underligt i, at en konservativ statsminister i en borgerlig regering ikke kan få sig selv til at sige, at det går specielt dårligt, fordi indkomstforskellene bliver større, eller at det skulle være et fremskridt at få en generelt kortere arbejdsdag end den, vi har i øjeblikket, eller at det skulle være noget mål i sig selv at få en reel proportion i skattesystemet.

Den tankegang, som statsministeren og resten af regeringen bygger på, er jo den gode gamle konservativ-liberale med rødder tilbage til Estrup og Madsen-Mygdal fra tiden før de store socialreformer i 1930'erne. Det er der ikke noget underligt i. Det, der måske kan undre noget, er, at efterkommerne af Hørup, de radikale, også siger, at udviklingen går om ikke pragtfuldt, så dog i det mindste i den rigtige retning. Det går fremad, det går i den rigtige retning. Regeringen mener heller ikke, at det går pragtfuldt, at det går helt fint, men den mener dog, af det går i den rigtige retning, og noget er der da også sket. Men hvad er det, der er sket?

Ja, overskuddet i det private erhvervsliv – profitten, som man plejer at kalde det på venstrefløjens og også mange gange i socialdemokratiet – er steget, og det er steget ganske pænt i de to år, hvor regeringen har væ-

ret ved magten. Samtidig er lønandelen også faldet ganske pænt i de to år, hvor regeringen har været ved magten. Det har givet basis for den virkelyst og det initiativ, som statsministeren endnu en gang omtalte en 2–3 gange i sin åbningsredegerelse her i tirsdags. Dog skal man lige huske, at det initiativ og den virkelyst, der bliver talt om, kun gælder for folk med ansvar og med fast ejendom.

Det, der er sket, er også, at i hvert tilfælde en del af profitten er gået til nye investeringer, ganske vist ikke så stor en del, som prognoserne sagde for godt og vel et halvt år siden, da Industrirådet kom med de første prognoser. Disse viste, at der ville blive tale om en meget stor stigning i erhvervsinvesteringerne, og så vidt jeg husker, var statsministeren meget hurtigt ude med at sige, at det så fuldstændig rigtigt ud – i øvrigt på tværs af, hvad regeringens økonomer selv havde sagt.

Men sådan er det jo: prognoser er et godt instrument at have, det har alle magthavere vidst til enhver tid. Det vidste man også i det gamle Grækenland, hvor man havde oraklet i Delfi, og oraklet i Delfi vidste, at hvis det ikke kom med de rigtige prognoser, ville det ikke være orakel ret meget længere. Sådan er det også med prognosemagerne i vores tid, i vores samfund.

Men hvordan er det gået med den anden del af økonomien, betalingsbalanceunderskuddet? Det har der været talt en hel del om i dag, og det er jo ikke nogen hemmelighed, at det er langt større, end regeringen havde regnet med, og langt større, end de prognoser, man var kommet med, viste.

Ikke desto mindre er betalingsbalanceunderskuddet specielt interessant i den borgerlige regerings økonomi, fordi det er det eneste, man har sat en tidsgrænse for afskaffelsen af. Alt muligt andet har man ladet ligge og flyde, arbejdsløsheden og alle de dér mindre problemer! Men om betalingsbalancen har man sagt: underskuddet skal være ude af verden i 1988.

Alligevel går det unægtelig den anden vej i øjeblikket, men, siger statsministeren, lad os nu være koldblodige og lade være med at lade os hidse op. Der er jo blot tale om en bieffekt af stigende investeringer. Det er selvfølgelig også en del af forklaringen på betalingsbalanceunderskuddet, men som det alle-